

Henk (82) en Piet (78) lijken wel echte boeren, zo geroutineerd staan ze samen het kuilgras voor de koeien op te gooien. Ieder op zijn eigen manier, aan zijn eigen kant. Alleen zie je bij Piet een colbert met stropdas onder zijn overal vandaan komen, niet de dagelijkse werkkleding van een boer.

Barry Pfaff: 'Ik voel me hier goed. Ik heb lotgenoten om me heen en voel dat er ruimte is voor mensen met dementie. We maken het samen bespreekbaar.'

Zorgboerderij voor zorgeloos oud zijn

Piet lacht als er bezoek aankomt. 'Wat ik hier het liefst doe? Zal ik je dat eens vertellen? Het liefst zou ik Marian een zoen geven. Hahaha. Dat ga ik natuurlijk niet tegen haar zeggen. Dat doe je als je een biertje gedronken hebt, maar niet zo.' Begeleidster Marian kan erom lachen. 'Ik vind het heerlijk om te zien hoe de mensen hier genieten. Ze voelen zich nuttig, en dat zijn ze ook. Ze worden geprikkeld om dingen te doen, en hebben veel sociale contacten. Ik ga zelf altijd naar huis met het gevoel dat ik een vrije dag heb gehad.' Intussen let ze goed op. Ze pakt een touw weg bij de koeien, zorgt dat het plastic afval wordt opgeruimd en spoort de mannen aan om mee te gaan theedrinken. 'Ze is een beste meid', vindt ook Henk. 'Ik voer de koeien. Als ik maar ruimte heb, gaat het goed met me. Ik doe het zoals ik zin heb, kijk, zo!' Met een

armzwaai gooit hij een zware hoop kuil omhoog. Hier in de stal voelen ze zich niet oud, laat staan dement. Dat is precies de bedoeling van ondernemster Jolanda van der Haven en haar man Gerrit. Ze laten de mensen graag in hun waarde. 'En als er dan een prei op de kop in de grond staat, zetten wij hem naderhand gewoon even rechtop', zegt Jolanda. Waarom zitten de meeste demente bejaarden dan toch in een verpleeghuis? 'Dit kan alleen zolang de mensen nog thuis wonen. Wij ontlasten de mantelzorgers, zodat ze het langer volhouden, maar er komt een moment dat ze toch naar een verzorgings- of verpleeghuis gaan. En dan is er geen geld meer voor uitstapjes naar de boerderij.' Er zijn natuurlijk ook andere vormen van dagbesteding voor ouderen. Niets voor Barry Pfaff (64). 'Mijn tante zat op een gewone dagbesteding, maar

daar was het zo stil. Hier kan het ook rustig zijn, maar ik kan ook praten. Ik kan mezelf zijn.' Ze werkt meestal in de moestuin. 'Dat vind ik het fijnst. Ik hield eerst niet zo van koeien, maar nu wel. Zelfs voor paarden ben ik niet meer bang. En het is leuk dat ik mijn man iets te vertellen heb als ik thuiskom.' Barry is nog vrij goed van geest, al heeft ze wel Alzheimer. 'Ik vind het ook fijn om hier tussen lotgenoten te zijn. We kunnen samen huilen en samen lachen.'

Piet Schalkwijk : 'Ik ga wel eens op bezoek in het bejaardentehuis. Dan vragen ze: ga je weer naar de koeien? Het is een mooi gezicht die koeien, maar de mest niet. Ik zorg dat de aardappels geschild worden. En hoe heet ze ook alweer, Marian, is onmisbaar.'

Medewerkster Marian de Jong: 'Ik vind het heerlijk om te zien hoe iedereen hier geniet. Ik houd zelf ook van bezig zijn op de boerderij. Dit is heel anders werken dan in een instelling.'

De ondernemers

Jolanda en Gerrit van der Haven runnen met drie medewerkers Welkomboerderij Ons Boeren Gerief op het erf van recreatieboerderij en melkveehouderij Boer Bert in Kamerik. Jolanda heeft een achtergrond in de zorg, en haar man Gerrit was vroeger de buurjongen van boer Bert. 'Als we tijdens vakanties bij vrienden op de boerderij pasten, zag ik wat dat deed met mijn eigen kinderen. Dat wilde ik demente bejaarden ook bieden. Er is voor hen zo weinig.' Op het erf van boer Bert verleent ze inmiddels vier dagen per week aan tien mensen zorg in een verbouwde hooiberg. Overdag mogen de mensen lekker op het erf rondsjuwen. Dat gaat heel goed. 'Als ze het naar de zin hebben en ze zijn ergens waar van alles gebeurt, hoeven ze ook niet weg.' Vaak wordt op den duur de thuissituatie onhoudbaar. Dan eindigen ze toch nog in een verpleeghuis. Daar wil ik graag iets aan doen. Daarom zijn we bezig met een nieuwe locatie in Kamerik. Daar gaan we 24-uurszorg verlenen en daar kunnen stellen samen blijven wonen.' Er komen zes à acht appartementen, en ze starten ook een landbouwtak. 'We willen opfokvee en paarden houden, en kippen voor de eieren. Dat laatste doen we nu ook al. De eieren verkopen we aan delicatessenwinkels. Het is voor de zorgcliënten belangrijk om echt iets te produceren en nuttig te zijn. En dieren zijn altijd goed, die nemen je zoals je bent.'

Ondernemster Jolanda van der Haven: 'Ik krijg er een geweldige kick van. De dieren, de buitenruimte, het doet de mensen goed en dat zie je.'